

Verdiensten...

In mijn dorp hadden we een heus harmonieorkest, 'Adest Musica' geheten. De leden waren altijd fraai uitgedost, maar het moest kennelijk nog fraaier. Daartoe werden twee bonte avonden georganiseerd compleet met verloting en veiling. Deze moesten geld opleveren voor het uniformenfonds, waaruit dan nieuwe pakken konden worden betaald. Omdat de organisator bang was dat de mensen tijdens de pauze (en dus vóór de veiling!) weg zouden gaan, had men mij (15 jaar) gevraagd om in die pauze piano te spelen. Dat leek mij juist een reden te meer om weg te gaan, maar ik zegde niettemin mijn medewerking toe. Na afloop van de twee avonden kreeg ik tot mijn stomme verbazing honderd gulden (dat was veertig weken zakgeld). Omdat ik dacht dat ze zich vergist hadden, stortte ik royaal een kwart van mijn gage in het uniformenfonds. Thuisgekomen vroeg mijn vader of ik er nog iets mee verdiend had. 'Honderd gulden', riep ik triomfantelijk. 'Mooi', zei mijn vader, 'dan lijkt het mij redelijk dat je je drie broers ieder vijftientig gulden geeft. Zoveel geld zelf houden, kun je niet maken.' Dat ik een kwart had weggeschonken, durfde ik niet te zeggen, zodat ik aan het eind van het liedje de enige was die met lege handen stond...

In de grotmensenwereld gaat dat vaak anders. Wij lezen thuis drie kranten en omdat ik tijdens het lezen ervan steeds vaker een licht cholische reactie vertoon, hakt dat er elke dag weer aardig in. Nee, het gaat niet over mijn pensioen, want ons fonds heeft (nog) een redelijke dekingsgraad. Maar het zijn wél centen – zeg maar rustig eurie – die mij steeds opnieuw in staat van opwindung brengen. Laat ik een voorbeeld geven. Een meneer, nee geen patser-van-huis-uit maar een predikant (58), past niet langer in het bestuur van een zorginstelling. Ik laat even in het midden of dat gehele bestuur mesjogge was op onze predikant na, of dat de laatste disfunctioneerde en echt niet meer te handhaven was. Feit is dat hij zich (al dan niet vrijwillig) terugtrok. 'Fijn Jaap, heel fideel van je. Dan mag jij van ons tot je 65ste je inkomen behouden.' Nou ja, denk je dan, dat moet dan maar. Het is geklungel natuurlijk, en zoiets is gemakkelijk toegezegd als het je eigen geld niet is, maar zo gaat het nou eenmaal op veel plaatsen. Maar dan noemen ze dat inkomen van de man in de krant: royaal meer dan een half miljoen gulden per jaar... (Als ik me erger omdat iets te duur is, reken ik graag in guldens om mijn punt kracht bij te zetten...) De rollator wordt straks niet meer vergoed, voor (het koekje bij) de koffie moet je extra betalen, een warm washandje is alleen na bijbetaling nog te krijgen, hulp bij het wassen van de rug is nog slechts weggelegd voor mensen wier pensioen niet wordt gekort maar steeds ruimhartig is geïndexeerd, enzovoort. Het lijkt mij voor elke bestuurder in de gezondheidszorg (of in wat dan ook overigens) sowieso al heel moeilijk uit te leggen waarom hij of zij vele tonnen moet verdienen. Maar hoe durven allerlei bestuurders bijna elke dag weer – vrijwel altijd ook nog eens na disfunctioneren! – in vredesnaam bakken met onverdiend geld aan te nemen, terwijl de mensen voor wie zij niet in staat

waren goed te besturen zich allerlei noodzakelijke dingen moeten ontzeggen? Voor tweehonderd euro, zo leert internet mij, heb je een nette doorsnee rollator. Van de diamanten handdruk van die meneer uit mijn voorbeeld hadden in totaal 9030 (zegge: negenduizend en dertig) mensen gratis bij een loket zo'n rollator kunnen afhalen! Zou hij zich dat realiseren als hij op de driezitsbank ook nog eens zit te simmen dat het allemaal zo onrechtvaardig is...? 'Zeg nou zelf, Lien, is die Koos nou zoveel beter dan ik? Nou, maar die mag toevallig wél blijven zitten...!' Ik moet dan denken aan Wim Kan, die ooit aan een oud-minister vroeg wat hij had moeten doen om dat lintje op z'n revers te verdienen. 'Niets', antwoordde de geridderde, 'maar dat zéér lang achtereen!'

Het nieuwe kabinet, dat als u dit leest er eindelijk zal zijn, moet hevig gaan snijden in de kosten voor de zorg. Rechts als het lijkt te worden, zal haar aandacht niet in eerste instantie uitgaan naar de inkomens van de bestuurders. Moeten deze dan niet eens zelf een congres beleggen, hand in eigen boezem steken (daar zit bij de meesten trouwens ook de portefeuille), constateren dat wat zij met z'n allen doen gewoon niet fatsoenlijk is en die idiote en onheuse ontwikkeling van de laatste tien jaren terugdraaien? Sinds de invoering van de euro zijn in elk geval in twee sectoren de tarieven onacceptabel omhooggeschoten: in de horeca en in het bestuur. Eet smakelijk!

Hans van der Voort
hvdvoort@knmg.nl